

ikke været muligt derved at komme til et nogenlunde tilfredsstillende Resultat; det foreliggende Udlaft udbiiser derfor en Udgiftsforøgelse; men det er lykkedes at holde den saa lavt, kun lidt over 17,000 Kroner aarlig, at den forhaabentlig ikke skal lægge Lovforslaget nogen Hindring i Vejen. Og man tør ikke tilbageholde den Bemærkning, at det er paa høje Tid, at der sker et alvorligt Skridt for at forbedre Forholdene i Korpset. Det har, som foran anført, vist sig, at Tilgangen af frivillige til at forrette Tjeneste i 1—2 Aar som Reserverintendanten har været aldeles forsvindende, og det tør næppe antages, at Forholdene i den Henseende ville forandre sig væsentligt; naar den Tid er udløben, i hvilken man efter Loven kan holde de værnepligtige til Tjeneste, gaa de allerfleste af dem hjem, og der bliver som Regel kun dem tilbage, der aspirerer til en fast Stilling i Korpset. Desto nødvendiggere bliver det ved Lovbestemmelse at sikre sig en tilstrækkelig og solid Stamme af faste Embedsmænd og gøre Vilkaarene for disse saadanne, at der er Udset til, at virkelig dygtige Kræfter ville søge derhen; thi man vil ellers, naar Korpset engang maatte blive sat paa en alvorlig Prøve ved indtrædende Fredsbrud, være udsat for sorgelige Stuffer. Hvad det vil være for en Kalamitet for Hæren, hvis Forplejningsvæsenet ved Krigs Udbrud viser sig ikke at kunne magte sin Opgave, og hvorledes de ved en kneben Fredsordning bespærede Udgifter ville komme mangfoldige Gange fordoblede igen til Udgift paa Krigsbudgettet, behøver knap at omtales, endstige hyderligere at udbilles. Der er en Betragtning, som maatte ikke ligge fjern for en overfladist Overvejelse, nemlig at drage en Parallel mellem Hærens Lægekorps og Hærens Intendanturkorpss med Hensyn til deres Stilling i personel Henseende ved Overgangen fra Freds- til Krigsforhold, idet begge for en stor Del ere henviste til at supplere sig ved Indkaldelsen af hjemsendt Personale; men det maa dog her straks springe i Øjnene, at Lægekorpsets Reserver er Læger, altsaa Mænd, der stadig ere vedblevne at uddanne sig og virke i en Gerning, der i alt væsentligt er sammenfaldende med den, der vil komme til at paahvile dem i Krig, medens Forplejningskorpssets Reserver bestaar af Mænd i alle mulige Livsstillinger, af hvilke kun et forsvindende Antal efter Hjemsendelsen har beskæftiget sig med Forretninger, der have noget tilfælles med Korpssets Gerning, og slet ingen har virket i en Gerning, der faldt sammen med denne. Og dog har Lovgivningsmagten haft Øje for, at den Ordning af den militære Læge-

tjeneste, der blev truffen ved Lovens af 1867, ikke var fyldestgørende, og Ordningen er derfor bleven ikke uvæsentlig forbedret, idet Korpset siden 1880 har modtaget en Forøgelse med 10 faste Embedsmænd, nemlig 5 Overlæger og 5 Korpplæger. Men for Forplejningskorpssets Vedkommende, hvor Forøgelsen af Embedsmændenes Antal kun bestaar i 1 Overintendant og 1 Intendant og saaledes staar i et absolut Misforhold til den stedfundne Forøgelse af Hærens Afdelinger, staar Ordningen af 1868 endnu saa godt som urørt. Det er derfor paa høje Tid, at der her gøres et alvorlig Skridt. Endnu er der i Korpset gode Kræfter, navnlig blandt dets ældre Embedsmænd, som indtraadte i Korpset umiddelbart efter eller i de nærmeste Aar efter, at dets Ordning blev fastslaaet. Men Tilgangen til Korpset har i de senere Aar vist sig aftagende i Kvalitet; ikke saaledes at forstaa, at de Korpset tilgaaede Embedsmænd ikke skulde være fuldt ud hæderlige Personer og dygtige til Stillinger som Regnskabsførere ved Afdelingerne; men Emner, der egne sig til Ansættelse i højere Stillinger i Korpset og i saadanne Stillinger, der forberede til disse og derfor udtræde større aandelig Overlegenhed, have de senere Aar kun bragt meget saa af, og dette skyldes utvivlsomt for den allervæsentligste Del de flette økonomiske Vilkaar, hvorunder den overvejende Del af Korpssets Personale er stillet. Vil man sikre sig gode Kræfter, gælder det her som overalt, at de vedkommende maa stilles saaledes i økonomisk Henseende, at de kunne leve, det vil sige føret, om end tarvelig og økonomisk, saa dog nogenlunde sorgfrit Liv med Familie, og det kan en meget stor Del af Forplejningskorpssets Embedsmænd efter den nu gældende Ordning ikke, naar de ikke enten have privat Formue eller ere saa heldige ved Siden af deres Embedsvirksomhed at skaffe sig privat Fortjeneste, hvad der ingenlunde overalt er muligt, ligesom det heller ingenlunde altid er Tilfældet, at Embedsvirksomheden navnlig for deres Vedkommende, som ere ansatte ved Korpssets øvre Administration, levner dem Tid dertil. Med Hensyn til den økonomiske Stilling skal man blot gøre opmærksom paa, at der i Korpset ingen Albersgrænser eksisterer, uden for saa vidt det i Praxis er fastslaaet som Princip, at Korpssets Embedsmænd affediges, naar de naa 70 Aars Alder, og at Forholdet mellem Antallet af Stabs- og Overintendantposter og Intendantposter for Tiden er saa ugunstigt, at mange først i en meget fremrykket Alder eller aldrig ville naa op over Intendantstillingen, hvis Maksimumslønning er 2,200 Kroner. Embeds-